

Pünkösdi ünnepkör
2025-2026

A VÁLTOZÁS SZELE¹

Pünkösd, bűnbánati

Lectio: Jn 3,1-21

Előima:

Megváltó Krisztusunk!

Hálával köszönjük, hogy minket, akik számtalan élethelyzetből megérkezünk hozzád, megajándékozol megérkezésed örömével. Kérünk Téged, hogy adj nekünk békességet, hogy elcsöndesedjenek bennünk az indulatok hullámai, elhalkuljon a világ zaja, és egyedül rád figyelhessünk. Rád, aki megérkezik, aki megszólít minket, aki hív bennünket, aki megváltotta az életünket.

Kérünk Atyánk, bűneink bocsánatáért. Olyan sokszor vétkezünk ellened és testvéreink ellen, Te mégis megtartasz minket és ránk emeled tekinteted. Alázattal könyörgünk, vedd le rólunk terheinket!

*Engedd, hogy igéd átformáljon, megerősítsen, megvigasztaljon minket! Engedd, hogy gyönyörködhessünk szavadban! Hadd kövessünk Téged! Kérünk, adj világosságot igéddel! Adj világos látást Szentlélek által, hogy amikor szólsz hozzánk, ne tévesszük el a Te szavadat. Szentlélek Isten, jöjj szívünkbe, légy közöttünk ezen a mai alkalmon! **Ámen!***

Textus: Jn 3,1-8

“Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, a zsidók egyik vezető embere. Ő egy éjjel elment Jézushoz, és így szólt hozzá: "Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem képes megtenni azokat a jeleket, amelyeket te teszel, hacsak nincs vele az Isten."

Jézus így válaszolt: "Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát." Nikodémus ezt kérdezte tőle: "Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Bemehet anyja méhében és megszülethetik ismét?"

Jézus így felelt: "Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked:

Újonnan kell születnetek. A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született."

Szeretett Testvéreim!

A világban sok olyan dolog van, ami vonz bennünket. Vonzanak a fények, az illatok, a hangok... És sokszor nem is értjük, nem tudunk rá magyarázatot, hogy miért. Vannak olyan emberileg kiszámíthatatlan dolgok a világban, amiknek a működése, a miértje rejtve marad előttünk. Jézus is hoz egy ilyen példát: a szelet. A szélnek halljuk a hangját, érezzük a jelenlétét, de nem látjuk. Jézus azt mondja, hogy ilyen a Lélek is, mert míg magát a szelet nem látjuk, a hatását igen. Nem tudjuk, hogy honnan jön és hová megy, de látható, ahogyan formálja a sziklákat, a földet, ahogyan hullámokat rajzol a víz felszínére. Ilyen módon dolgozik Isten Szentlelke is. Nem látjuk, de felismerhetjük a hatását és hogyha észrevesszük, hogy szükségünk van a Lélekre, akkor már munkálkodik bennünk, formál minket, ahogyan a szél a földet és a vizet.

Jézus azt mondja Nikodémusnak: „*Újonnan kell születnetek.*” Az újjászületés pedig szükségszerű! Szükségszerű Pünkösd ünnepére készülve is. Mert Isten országa bár közel van, de bemenni oda csak újjászületve lehet. És feltehetjük a kérdést, amit maga Nikodémus is feltesz: Hogyan lehetséges ez? Hogyan születhetünk újjá? Mit tehetek én ezért? És Jézus egyértelműen elmondja, hogy itt nem a test szerint való születésről van szó. Mert ami a testtől születik, az test marad. Tehát Isten nem biológiai vagy fizikai változást vár el tőlünk. A testből a legnagyobb erőfeszítések árán is csak test lehet. De ha a test a Lélek hatása alá kerül, akkor végbe mehet az újjászületés. Ez pedig nem a saját erőnkől történik! Isten megújító, teremtő munkájára van szüksége az életünknek.

Istentől sokszor várunk valamit. Imádkozunk, hogy teljesítse kéréseinket, hogy örülhessünk mindannak, amink van. És amikor megadja, akkor van VALAMINK az Istentől. Van vigasztalásunk, van gyógyulásunk, ajándékunk, békességünk. De ha újjászületünk, akkor nem VALAMINK lesz, hanem VALAKINK. Élő Krisztusunk a szívünkben, a Szentlélek által.

Pál apostol ezt így fogalmazza meg a galatákhöz írt levelében: „*Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem...*” Ha a Szentlélek által bennünk is Krisztus él, akkor már nem VALAMIT akarunk majd Istentől. Mert az újjászületéssel a kéréseink is megváltoznak. A 37. zoltár írja azt mondja: „*Gyönyörködj az ÚRban, és megadja szíved kéréseit!*”

¹ Tuzsér

Nagyon egyszerűen hangzik. Gyönyörködj az Úrban! Ez az első és csak utána jön a többi. De ha tudunk gyönyörködni az Isten dolgaiban, ha tudunk Rá tekinteni – ahogyan a kígyóra tekintett a nép a pusztában – ha engedjük, hogy a Lélek töltsön be minket, akkor a kéréseink is változhatnak. Akkor már nem ugyanarra fogunk vágyani, nem VALAMIRE fogunk vágyani. Nem az fog vonzani, ami korábban, nem a fény, az illatok, vagy a hangok, hanem az Isten Szentlelke. Ez az újjászületés. Erre van szükségünk ahhoz, hogy elnyerjük az Isten országát.

És igen, mondhatjuk, hogy ennek nagy az ára. Miért ne lehetne VALAMIM az Istentől? Miért ne lehetne úgy, ahogy én akarom, ahogyan én elterveztem? Amikor a nép feltekintett a kígyóra a pusztában, akkor nem arról volt szó, hogy többé nem fogja megmarni őket a kígyó, hanem hogy életben maradnak! Amikor Jézus elhívta a tanítványait, akkor sem azt mondta nekik, hogy ha követtek engem, akkor most már minden könnyű lesz, minden úgy lesz, ahogyan ti akarjátok.

Nem! Krisztus követése teljes odaszánást jelentett. A tanítványoknak is újjá kellett születniük. És ahogyan nekik, úgy nekünk is szükséges újjászületnünk, de ez ebben az esetben sem azt jelenti, hogy innentől a mi akaratumk fog érvényesülni. Az újjászületett ember már nem a saját akaratát akarja érvényesíteni. Az újjászületéshez le kell mondanunk a saját akaratunkról, a VALAMINKRŐL és át kell adnunk magunkat Isten Szentlelkének. De így sokkal többet kapunk. Sokkal nagyobb az, amit nyerünk vele. Mert az Isten országát ígéri Jézus azoknak, akik újjászületnek a Lélektől. Az örök életet ígéri!

Amikor az ember találkozik Krisztussal, találkozik az Isten Lelkével, akkor nem élhet tovább úgy, mint azelőtt. Akkor történnie kell egy cserének. Le kell szállni a trónról és át kell adni a Szentháromság Istennek. Át kell adni az irányítást. Csodálatos és felszabadító az, ha az ember azt tudja mondani: „Mindent átadok Neked Istenem, mert az a jó nekem, ha Te vagy az életem Ura, nem pedig én!” Az Isten megújító munkája az, amire szükségünk van. Ehhez pedig legelőször megtérésre van szükség.

Amikor a pünkösdi történetben megkérdezik, hogy mit tegyünk, akkor Péter azt válaszolja: „*Térjete meg és keresztelkedjete meg*”. Milyen jó most kimondani: „Meg vagyok keresztelve!” És ez mit jelent? Krisztusé vagyok, hozzá tartozom. És a kereszttségben Isten Lelke biztosítja az újjászületést. De mi a helyzet a megtéréssel? Ezt nem lehet megspórolni, nem lehet kipipálni, hogy karácsonykor elmentem a templomba, húsvétkor is, pünkösöd is megvolt, megvoltak az ünnepek, nincs több dolgom. Nem! Megtérni naponta kell. Ha kell, naponta többször is. Újra és újra. Ez egy életmód. Minden nap odatérek az Istenhez. Mindennap keresem őt. Keresem az Isten országát. És csak a belső megújulás, a Lélek megelevenítő

tevékenysége, a víztől és Lélektől való újjászületés az, ami az Isten országának részesévé tehet. Ezáltal találhatjuk meg az Isten országát.

És Máté evangéliuma azt mondja nekünk: „*Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásként megadtnak majd nektek.*” Megint csak itt van a sorrend: Gyönyörködj az Úrban, keresd az Isten országát! Ez az első és legfontosabb és ha ez megvan, akkor meglesz minden más is, amire szükségünk van.

A Lélektől újjászületett ember olyanná válik, mint a szél. A tettei és hogy hogyan reagál a kihívásokra, nem számíthatók ki emberi ésszel. Mert a Szentlélek természete és vezettetése szerint él tovább. És a Szentlélek a változtatás Istene. Ez azt jelenti, hogy nem élhetjük tovább az életünket úgy, mint azelőtt. Sokszor hallottam a járvány ideje alatt azt a kérdést, hogy mikor térhetünk már vissza a régi kerékvágásba? Mikor élhetjük már úgy az életünket, mint azelőtt?

Az újjászületett ember nem térhet vissza a régi kerékvágásba, nem élheti tovább az életét úgy, mint azelőtt! Ezért újjászületés. Nem mondhatjuk azt, hogy ma újjászülettem, holnap majd visszatérek a régi életemhez. Nincs átmenet a régi és az új között. Mert a Szentlélek mindenestől megváltoztatja az ember életét. És Isten országát csak az láthatja meg, aki a Lélek által újjászületik.

És csodálatos az, hogy az újjászületett ember megláthatja az Isten országát. A Szentlélek pedig beteljesíti az ígéreteket. Talán sokszor kérjük az Istent és nem azt adja meg, amire vágyunk, de azt kapjuk meg, amire szükségünk van. Sokszor nem is tudjuk mi volt a hiányunk, csak akkor, amikor már teljessé tesz bennünket Szentlelke által.

Jézus azt mondja: „*Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét érterem, az megtalálja azt.*” Amikor ezt megtesszük, akkor hatalmába vesz bennünket egy olyan erő, ami nem belőlünk való. A Szentlélek átalakít, átformál és részesévé tesz egy egészen új világnak, az Isten országának.

A Szentlélek ma is, mint a szél, láthatatlanul és titokzatosan jelen van közöttünk és arra vár, hogy alkalmat adjunk neki arra, hogy általa újjászülethessünk. Isten Lelke, ma is, az ünnepre készülve, felajánlja, hogy Ő vezet bennünket. Fogadjuk hát el és engedjük, hogy átformáljon bennünket, bízva az Ő vezetésében. Így készüljünk a Pünkösöd, a Szentlélek kitöltetésének ünnepére. Ámen.

Utóima:

Urunk, Istenünk, köszönjük pünkösdre készítő üzeneted, amely nekünk is szól, hogy kinyissuk szívünket Előtted. Segíts, hogy minden nap követni tudjunk Téged és meghalljuk a te hívó szavad, a megtérés üzenetét.

Irányítsd a mi lépteinket, hogy újjászületve, ha nehéz is, de a Te akaratodat valósítsuk meg és ne a sajátunkat. Add, hogy ne felejtjük el a sorrendet, hogy előbb a Te országodat keressük, Benned gyönyörködünk és Te minden mást ráadásként megadsz majd nekünk!

Benned reménykedve rád bízunk magunkat és egész életünket. Rád bízunk a szeretteinket, a családunkat, a jövőt, azokat, akiket féltünk, akikért aggódunk. Rád bízunk a betegeinket és azokat, akik a gyásszal, a veszteséggel küzdenek. Add, hogy a te Szentlelked ereje töltse be őket a reménységgel. Hozzád könyörgünk azokért is, akik szegénységben, háborúságban és magányban élnek. Te légy velük és légy támaszuk.

*Köszönjük neked, hogy mindannyiunk élete Előtted van és mindent látsz, ami velünk történik. Eléd hozzuk gyülekezetünket, gyülekezetünk minden tagját. Áldásoddal végy körül, Atyánk az ünnepben, teremts tiszta szívet bennünk és légy velünk életünk minden egyes napján. **Ámen.***

HALLOD A ZÚGÁSÁT?

Lekció: ApCsel 2, 1-13

Előima: Szentlélek Isten, élet és világosság forrása, magasztalunk téged, mert te voltál az, aki pünkösöd napján életet lehelt az Egyházba. Köszönjük, hogy ma is eljössz közénk, és nem hagyod, hogy a hitünk csupán emlék vagy szokás legyen, és mindig megújíts minket.

Megvalljuk, Urunk, hogy sokszor mi is az értetlen tömeghez tartozunk, és nem ismerünk fel Téged. Kérünk, bocsásd meg hitetlenségünket, zártságunkat, önelégültségünket.

Tisztíts meg bennünket, hogy újra nyitott szívvel tudjunk figyelni szavadra. Kérünk, töltsd ki most is önmagadat közöttünk, hogy Igédet megértsük, és annak üzenete a szívünkig is eljusson. Gyújts bennünk új tüzet, hogy az evangélium öröme megújítsa életünket, közösségünket és hitünket. **Amen.**

Textus: „Megdöbbsztek mindnyájan, és tanácstalanul kérdeztétek egymástól: Mi akar ez lenni? Mások azonban gúnyolódva mondták: Édes bortól részegedtek meg.” (ApCsel 2, 12-13)

Kedves Testvéreim!

Döbbsz és tanácstalanság, gúnyolódás és botrány kíséri az első pünkösödöt. A kívülálló egyszerűen nem értik, mi történik körülöttük. Ilyen tudós emberek lettek hirtelen ezek a mindenféle galileaiak? Ó, dehog, biztosan csak felöntöttek a garatra! Mindenkivel megesik, hogy ilyenkor már olyan nyelveken is beszél, amit sohasem tanult...

Ha nem értünk valamit, sokszor mi is ilyen elhamarkodott ítéleteket hozunk. Megpróbálunk a fantáziánkkal logikusnak tűnő válaszokat találni, hogy megértsük mi is lehet a jelenség mögött. Ezek persze a legtöbbször gyenge próbálkozások, sőt akár a valóságtól teljesen elrugaszkodott konteók, vagyis összeesküvés elméletek, teóriák. Ez az emberi sík. A jeruzsálemi tömeg is így értelmezi félre az apostolok igehirdetését – Péter reagál is, megpróbálja tisztázni a dolgokat. Ez a válasz azonban még inkább döbbszetes, még botrányosabbnak tűnhet, mint a feltételezés, hogy részek lennének.

A valódi magyarázat az apostol szerint az, hogy a szemük láttára teljesebben be a prófécia, amit Jóel könyvében olvasunk: „... kitöltöm majd lelketeket

minden emberre.” Ahogy Jézus megígérte, meg is tette: elküldte az övéinek a Szentlelket. Mindenki számára hozzáférhető immáron a Lélek, aki befogadja Jézus Krisztust.

De mit is jelent ez? Ki a Lélek, mi a Lélek? Miért kapjuk? És miért okoz botrányozást az emberekben a lenyomata? És miért is van rá ennyire, szinte égetően szükségünk? Ezek azok a kérdések, amire a mai alkalmunkon válaszokat találhatunk.

Ezt a megfoghatatlannak tűnő valamit, vagy inkább Valakit, akit a Szentháromság egyik személyeként szoktunk emlegetni, általában SZENTILEKNEK hívjuk. Fontos kiemelni ennek a szókapcsolatnak az első tagját, hogy ez szent. Már önmagában ez kelthet bennünk némi idegenséget. A Szent mindig egy magasabb rendű dolog, aminek a lényege az anyagi világunk fölött áll. Vagyis, ha valaki Isten Szent Lelkét akarja megtapasztalni, vagy átadni magát neki, annak el kell rugaszkodnia ettől a világtól, levetnie minden anyagi korlátot – gondolhatnánk.

A Bibliában viszont láthatjuk, hogy Isten nem kér lehetetlent senkitől. Tőlünk sem várja, hogy olyat együnk, amire nem vagyunk képesek – pont fordítva. A Lélek száll alá, árad le ránk, hozzánk, és ami nagyon fontos – és ezt tapasztalták meg az apostolok is – betölt minket. Általa tudjuk valóságosan befogadni Istent, kölcsönhatásba lépni vele.

Sokféle képet használ a Biblia a Szentlélek ábrázolására. Először azt szeretném kiemelni, amikor Jézus próbálja elmagyarázni Nikodémusnak, hogyan is kell elképzelni ezt: „A szél fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.” (Jn 3,8) A latin nyelvű ógyház a spiritus szót használta, a héber Ószövetség egy rúah nevű kifejezéssel próbálta leírni a Lélek jellemvonásait. A jelentésük nagyon hasonló, érthetjük rajta a szelet, szellőt, a lélegzetet, magát a Lelket vagy a lendületet is.

Ezekben a fogalmakban közös a megfoghatatlanság, sőt az ebből adódó idegenség és a mindent betöltő erő ellentmondása. Mivel ez a dolog szent, így egyenesen Istenhez tartozik. Olyan, mint a szél, nem tudjuk honnan jön és hová megy. Mi mégis azt valljuk, hogy bár megfoghatatlan ez a dolog, mégis ez hozza hozzánk közelebb Istent. Személyesen érint. Ez a szél felénk fúj.

Bár zavarba ejthet, megfoghatatlannak tűnik, amikor ilyen módon beszélünk róla, Jézus azt is mondja: hallod a zúgását. Nem haladja túl az érzékeidet, ha figyelsz. Ez egy halk és szelíd hang, amit lehet észlelni.

Az ehhez való szenzor azonban sokszor eltompul bennünk, úgy, ahogy a gúnyolódó tömegben sem volt meg. Ha nincs meg az Isten felé való nyitottság, a nyelveken szólás és az igehirdetés is csak bolondságnak tűnik. Zavartságukban az emberekből feltörnek a cinikus, a gunyoros megjegyzések. Ezzel már a Biblia

korában is rögtön szembesülniük kellett azoknak, akik Isten ügyét képviselték – már az első napon, pünkösdkor, az Egyház születésnapján ott voltak a gúnyolódók. Pál apostoltól azonban jól tudjuk, hogy „*a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.*” (1Kor 1,18) Erő, Isten életet adó ereje.

Az előzőhöz kapcsolódó képet szeretnék most idekapcsolni két igén keresztül. Az első az ember teremtéséhez kapcsolódik: „*Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, és az élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élőlény.*” (1Móz 2,7) A másik pedig Jézus feltámadása után történik, mikor megjelenik a tanítványoknak, János evangéliuma szerint „*... rájuk lehelt, és így folytatta: Vegyetek Szentlelket!*” (Jn 20,22)

A közös mozzanat ezekben a képekben az isteni lehelet, amely erőt és életet, életerőt ad az embernek. Isten Lelke az a tiszta, sérülhetetlen rész az emberben, amely elevenséggé válik. Nem véletlen a kifejezés, hogy amikor egy örömmel teli bátorság önt el minket, akkor arra azt mondjuk, hogy lelkesek vagyunk. Lelkesedünk! Megtáltuk a célt, a lényegét!

Isten Lelke pont ezt végzi el bennünk. Rámutat arra a „belső emberre”, amely a kezdettől fogva ott van bennünk, és elindítja a növekedést. Ahogyan Pál mondja: a Krisztusban lévő ember egy új teremtés.

Az erről való tapasztalatot Jörg Zink, a híres német teológus és író, úgy fogalmazza meg: „*Valami növekedni, élni kezd benned. Felébred benned egy erő, ami nem belőled származik. Olyan bátorság és világosság, amid azelőtt nem volt. Magáról így beszél Pál: Élek, de tulajdonképpen nem is én élek, hanem Krisztus él bennem (Gal 2,20).*”

Ez egy új identitás, a keresztyén ember meghatározója. Így tölti be Isten Lelke az ember egészét, így válunk mi magunk is szentté – hiszen ő választ ki és formál minket. A formálódás Krisztus képére történik, amely az Istennel való egység felé alakul. Ez az a boldogság, amit mindenki keres, de csak kevesen tudják elfogadni. Ez tesz minket alkalmassá az Isten szándéka szerinti életre. Erről mondta azt Pascal, a híres fizikus, hogy „*Isten-alakú úr van bennem*”. Csakis Ő, képes betölteni bennünk ezt a hiányt, bármi mással is próbáljuk teletölteni.

Ez persze rengeteg változással jár az életünkben, és nem mindig történik olyan gyorsan, mint szeretnénk. Ha csak a tanítványok életére gondolunk, mennyi mindenben kellett átesniük, mire apostolokká váltak. Otthagyták a megélhetésüket, a családjukat, az otthonukat, hogy kövessenek egy csodatévő vándorprédikátort.

Annyi mindent hallottak tőle, a nap huszonnégy órájában vele voltak - mégsem tudták önerőből elérni a Szentlelket. Mikor Péter megvallja, hogy „*Te vagy a Krisztus, az élő Isten fia*”, Jézustól rögtön megtudjuk, hogy Péter nem saját

kütfőből hámozta ezt ki, hanem kijelentette neki az Atya. Sőt, Jézus egészen odáig megy, hogy „*nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.*” (Jn 15,5) A Szentlélek tehát nem egy olyan dolog, amit teljesítménnyel, vagy bármilyen hatékonysággal el tudnánk érni. A Lélek gyümölcset nem lehet kiizzadni, azt Ő termi bennem.

A pünkösd egy olyan idő, amikor erre igazán rádöbbenhetünk. Isten nagyszerűen időzít, és amellet, hogy a Lelke által akcióba lendül, valójában ő végzi el a munkát, és mi, akiket eszközként felhasznál is formálódunk ezáltal. Ilyenkor megérezhetjük a szél zúgását, és a minket meghatározó munkáját. Nem mi növekszünk fel hozzá. Hanem a valódi lényegünket, vagyis a belső emberünket felfedezve, Krisztustól indulunk el magunk felé – miközben az ő képére formálódunk. Ez kell legyen a mozgatórugónk, mind az egyéni, mind a közösségi hitéletünkben.

Azt hiszem, magunkra nézve immáron egyértelmű, miért fontos a Szentlélek jelenléte. De miért fontos itt, a gyülekezetben, és a nagyobb egyházi közösségünkben? Egyfelől azért, mert nemcsak egyéni, de közösségi életünk alapja is a Lélek. A Heidelbergi Káté ezt így foglalja össze: (...) „*Isten Fia a világ kezdetétől a világ végezetéig az egész emberi nemzetségből Szentlelke és igéje által az igaz hitben megegyező, örök életre kiválasztott gyülekezetet gyűjt magának, ezt oltalmazza és megtartja. Hiszem, hogy ennek a gyülekezetnek én is élő tagja vagyok, és örökké az is maradok.*”

Nem tökéletes a látható Egyház, hiszen mi magunk sem vagyunk tökéletesek. Sokszor torzult már olyanná, mint egy emberi intézmény. Előfordult, hogy azt hittük, a befolyásunk és hatalmunk segít majd érvényesülni a világban. Beleestünk Simon mágus hibájába, aki pénzért akarta a Szentlélek hatalmát megkapni. Pedig pályázaton nem lehet Szentlelket nyerni. A Lélek az, aki elevenné teszi az Egyházat; nélküle csak szervezet, vele viszont Krisztus élő teste.

„*Szentlélek nélkül távoli az Isten, Krisztus a múlté, az evangélium holt betű, az Egyház egyszerű szervezet, a tekintély uralkodás, a misszió propaganda, az istentisztelet emlékek felidézése és a keresztyén cselekvés rabszolgamorál. A Szentlélek által: a kozmosz fölemelkedik, az Isten országa megszületik, a feltámadt Krisztus itt van, az evangélium életerő, az Egyház szentháromságos közösség, a tekintély szabadító szolgálat, a misszió új pünkösd, a liturgia találkozás az Úrral, az emberi cselekvés Isten megdicsőítése.*” (Ignáciosz metropolita)

Ma is hisszük, hogy minden bátorságunk ellenére se hagyta el az Egyházat a Szentlélek, éppen ezért tudunk mindig megújulni. Kétezer éve „*halljuk a zúgását*”, hiszen mindig adott nekünk újabb és újabb lendületet, látható gyümölcsöket, életerőt és odaadást. Talán gúny tárgyává is válhatunk, ha használ minket – ezt az apostolok sem tudták megúszni. Mégis nélkülözhetetlen szükségé

az Egyháznak, hogy komolyan vegye a Lélek vezetésére való állandó ráhagyatkozást. Ő indít minket bűnbánatra és bűnvallásra, és vezet minket az Isten- és önismeret útján. Elkezd használni minket, és ad a szánkba olyan igét, ami mások számára is áldás lesz.

Imádkozunk az Ő vezetéséért! **Ámen**

Utóima: *Urunk, köszönjük, hogy pünkösöd örömhíre ma is megszólalt közöttünk. Köszönjük, hogy a Lélek nem a múlt története, hanem a jelen ereje, amely bennünk is munkálkodni akar.*

Segíts, hogy ne csak hallgatói, hanem cselekvői legyünk annak, amit ma üzentél nekünk: hogy a te Lelked ott is életet fakaszt, ahol mi már csak pusztulást látunk. Különösen is kérünk a megfáradtakért, betegekért, magányosokért, szenvedőkért. Kérünk, újíts meg minket, és tedd elevenné a mi gyülekezetünket is: hogy ne csupán intézmény, hanem a Krisztus teste legyünk, ahol a Lélek szabadon fúj és mozdít.

*Tarts meg bennünket a te szeretetedben, és add, hogy életünkben pünkösöd valósága mindennap megmutatkozzon. Jézus Krisztus, a mi Urunk által kérünk, hallgasd meg imádságunkat. **Ámen.***

KÖZÖSSÉGÉ VÁLNI²

Lekció: 1Mózes 11,1–9

Előima:

Teremtő Istenünk! Te szerezted nekünk ezt a napot, hogy együtt örvendezzünk színed előtt, magasztaljunk Téged háromszor szent nevedért, s együtt ünnepeljük a Szentlélek kitöltetésének csodáját és áldását! Köszönjük, hogy ma reggel is megszólítottál, elhívtál és összegyűjtöttél minket a Te szent házadba, gyülekezetünk közösségébe. Annyi helyről indultunk el, s annyi mindent hoztunk magunkkal. Itt van a szívünkben mindaz a gond, és fájdalom, ami terhel minket az utóbbi napokban. De elhoztuk lelkünkben mindazt az örömet és hálaadást is, amelyet kegyelmed áldásai ébresztenek bennünk. Mindent Hozzád hoztunk, s mindezt most Eléd letesszük.

Megváltó Krisztusunk! Te vagy lelkünk vizsgálója, életünket Te ismered legjobban, látod elménk gondolatait és szívünk minden indulatát. Te tudod mindazokat a hibákat és bűnöket, amelyekkel elfordulunk Tőled, amelyekkel bántjuk embertársainkat, és ártunk önmagunknak is egyaránt. Kérünk bocsásd meg mindezeket nekünk. Hozzád fordulunk most Krisztusunk, s kérünk Téged, hogy formáld bennünket Neked tetsző, engedelmes tanítványokká. Olyanokká, akik szomjasak a Te igédre, akik Nálad keresik a békeséget, és erejük megújulását.

Szentlélek Istenünk! Könyörgünk légy jelen most is közöttünk ebben az ünnepi istentiszteleti órában, (s áldd meg az úrvacsorában való közös részesedésünket). Szenteld meg számunkra ezt az időt, hogy nyitott szívvel és engedelmes lélekkel hallgassuk az Igét, az örök élet szavait. Segíts, hogy valóban jelen tudjunk lenni, hogy Rád és örömuzenetedre figyeljünk. Kérünk add meg nekünk most is azt, amire nekünk valójában szükségünk van! Szentháromság, egy, örök, igaz Isten, hallgasd meg könyörgésünket. **Ámen**

Textus: ApCsel 2,1–11

Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre.

Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak. Sok kegyes zsidó férfi

tartózkodott akkor Jeruzsálemben azok közül, akik a föld minden nemzete között éltek. Amikor a zúgás támadt, összefutott ez a sokaság, és nagy zavar keletkezett, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni. Megdöbbenek, és csodálkozva mondták: "Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén: pártusok, médek és elámiták, és akik Mezopotámiában laknak, vagy Júdeában és Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában, Frígiában és Pamfiliában, Egyiptomban és Líbia vidékén, amely Ciréné mellett van, és a római jövevények, zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól." Ámen

Keresztyén Testvéreim! Ünneplő gyülekezet!

Pünkösd, a Szentlélek kitöltetésének csodája a legmegfoghatatlanabb és legtitokzatosabb ünnepünk, mégis ezen az eseményen keresztül érkezett el hozzánk legközelebb az Isten. De nem csak megérkezett, ott, akkor Jeruzsálemben, hanem azóta is szüntelenül velünk van, és értünk munkálkodik. Jézus Krisztus teljes természetességgel szólt tanítványainak arról, hogy Isten Pártfogót és Vigasztalót küld majd nekik, az igazság Lelkét, aki elvezeti őket a teljes igazságra, megtanít nekik mindent és eszükbe juttatja majd mindazokat a dolgokat, amit Jézus mondott nekik.

Amikor pedig elérkezett a pünkösd ünnepe, a tanítványok nem külön-külön félelemmel várták a Szentlélek áldását, hanem együtt, egy szívvel és egy lélekkel várták az Úr ígérének beteljesedését. Hasonló várakozás figyelhető meg például egy szép, nyári naplemente eseményénél, amikor az emberek az előkészített fényképezőgéppel állnak, figyelnek, s várnak a legalkalmasabb és legszebb pillanatra. Tudják biztosan, hogy eljön, amire várnak, de azt is pontosan tudják, hogy nem lehet annak érkezését siettetni, csupán egyet lehet tenni: várakozni. Az első pünkösd alkalmával is így voltak együtt a tanítványok, s reménnyel teli szívvel várták Jézus ígérének beteljesedését. A Szentlélek pedig megérkezett, mindnyájan megteltek vele, s különféle nyelveken kezdtek beszélni. Azok a zarándokok pedig, akik más nyelven beszéltek, hiszen messziről jöttek fel Jeruzsálemba az ünnepre, a saját nyelvükön hallották mindazokat, akik a Lélek által kezdtek el szólani.

Kedves Testvéreim! A pünkösd csodáját fordított Babelnek is szokták nevezni, s nem is ok nélkül. A lekciónban felolvasott történet éppen a Babel tornya

² Nagyecsed Református Egyházközség, 2023

eseményét tárja elénk és egy fontos valóságot helyez a középpontba. Mégpedig azt, hogy **az ember és Isten között már a kezdettől, az engedetlenség megjelenésétől tátong egy hatalmas távolság.** Ezt az űrt és szakadékot érzi a mindenkori ember és igyekszik azt áthidalni, eltüntetni. Legtöbbször azonban helytelen eszközökkel és szándékkal próbálja ezt elérni. Pontosan ez történt Bábel tornyának történetében is, ahol Sineár lakói teremtményi határaikat átlépve meg akarták szerezni azt a dicsőséget, amely kizárólag Istent illeti meg. Ők ezzel szerették volna megszüntetni az ég és a föld között lévő távolságot. Ennek a váagnak a látható jele volt az égig érő torony.

Az Isten és ember közötti szakadékot azonban emberi erővel és törekvéssel nem lehet áthidalni, mert erre kizárólag csak Isten képes. Ő lép közel hozzánk, Ő szólítja meg az embert, csak az Ő szeretetének és kegyelmének ereje által tűnnek el a távolságok. Ő szünteti meg azt a végtelennek tűnő elidegenedést, amelyben a bűn miatt az embernek élnie kell. Egy ilyen csoda, egy ilyen távolságot áthidaló, közeledő kegyelem történt Jeruzsálemben is, az első pünkösdkor.

A pünkösdi történetben azt olvashatjuk, hogy *„hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valamilyen lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és szálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.”*

Zúgás, lángnyelvek, beszéd. Itt tehát három olyan esemény történt, amely érzékelhető, látható és hallható volt az ünnepre érkezők számára. A szél, a tűz, illetve a beszéd, mind-mind Isten jelenlétének tanúiként voltak jelen a Szentírás korábbi történeteiben is. **A Mindenható Isten tehát most is az emberek számára érzékelhető dolgok által jelenti ki Önmagát, és így ajándékozza meg az embervilágot Lelkének erejével. Mert csak Isten az, aki képes átlépni a távolságot, Ő az, aki belép a történelem keretei közé, Ő az, aki közel jön az emberek szívéhez, és úgy szól, hogy az emberek be tudják fogadni és meg tudják érteni azt.**

Egyik reformátorunk erről azt írta, hogy *„az ember tompaságában lusta Isten ajándékainak észrevételére és megbecsülésére, így tehát Isten az, aki érzékeinket felébreszti és megerősíti, így ereje és cselekedete nyilvánvalóvá válik az ember számára.”* A történetben szereplő népek tagjai mind az ünnepre érkeztek Jeruzsálembé, ők diaszpórában, azaz szétszórattatásban éltek az akkori Római Birodalom egész területén. Más–más nyelveket beszéltek, s mégis, a Szentlélek kitöltéteskor mindnyájan a maguk nyelvén hallották azokat, akik beszélni kezdtek.

A szétszóródott közösség itt tehát újra egygyé válhatott a nyelvek okozta korlátok megszűnése által és elkezdődött az Úr ígéréteinek beteljesedése, amely így szól: **„Megengedem majd, hogy megtaláljatok, és jóra fordítom sorsotokat: összegyűjtelek titeket minden nép közül; mindenhonnan, ahová csak szétszórtaalak, és visszahozlak erre a helyre, ahonnan fogságba vittelek titeket.” (Jer 29,14)** Mert ezt jelenti a Szentlélek ajándéka, hogy **újra közösséggé válhatunk, s nem csak önmagunkat látjuk már, hanem megtalálhatjuk és megláthatjuk a felebarátot is, megnyílik a szemünk a felebarát szükségletei felé is és megtelik szívünk szeretettel a felebarát iránt is.**

Keresztyén Testvéreim! Mi magunk is egyedül a Lélek ajándéka által tudunk igazi közösséggé és gyülekezetté válni, és **egyedül a Lélek ereje által tudjuk helyreállítani azt a kommunikációt, amely a bábéli zűrzavar óta meg van repedve.** A Szentlélek kitöltetett ott Jeruzsálemben, s Jézus ígérete szerint azóta is jelen van életünkben, vigasztal és pártfogónként támogat minket. **A visszkapott egységet és helyes kommunikációt azonban minden egyes alkalommal szükséges gyakorolnunk.** Mert az egymás iránti meg nem értettség, a lelki távolság és a kommunikációkban való elakadások még nem szűntek meg teljesen és még mindig életünk részét képezik. A Szentlélek közösségformáló ereje egyedül Isten ajándéka és áldása, azonban nekünk is szükséges mindig aktívan munkálkodnunk szereteteinkért közösségeinkért.

Szeretett Testvéreim! A Szentlélek az, Aki alkalmassá tesz bennünket a tanítványi életre, a közösségben való szeretetteljes, építő és áldásos cselekedetekre. Mert Szentlélek nélkül nem tudnánk igazán Krisztus tanítványává válni és ebben a tanítványságban megmaradni. Minden élethelyzetünkben szükséges engedelmeskednünk Krisztus szeretetparancsának, amelyből világossá válik, hogy **az istenszeretet és emberszeretet nem választható el egymástól, mert az az istenszeretet, amely kizárja az embertársat, nem más, mint képmutatás, a felebarát szeretete Isten szeretete nélkül pedig elképzelhetetlen Jézus követésében.**

A Szentlélek nagy ajándéka az, hogy újra igazi közösséggé válhatunk az Ő ereje által. Mert nincs igazi élet az élet forrása nélkül, nincs ismeret az igazság Lelke nélkül, nincs közösség az egység Lelke nélkül és nincs krisztusi lelkület sem a Lélek gyümölcse nélkül.

Pünkösöd az egyik legegyszerűbb ünnepünk. Hiszen nincs körülötte hatalmas felhajtás, nyüzsgés és felesleges idegeskedés. Ez az ünnep **a befogadásra, a megállásra** és **a felfrissülésre** tanítja szíveinket, s ezekre irányítja tekintetünket. Ezekben a napokban próbáljunk meg testileg és lelkileg is lelassítani, szemlélődni, nyitottnak lenni, s hagyjuk, hogy cselekedeteink helyett, most Isten alakítson

minket. Nem magunkat kell most előtérbe helyezni, hanem csupán befogadni azt, amit Istenünk szeretne ajándékozni számunkra. **Pünkösöd kizökkentő ünnep, a szükséges megállás és az újra elindulás alkalmá.**

Szeretett Testvéreim! A Lélek ereje és bátorítása által nemcsak a magunk életét tudjuk helyesen építeni, hanem egymás számára is áldásokká tudunk válni. A Szentlélek ereje és kegyelme által életünk többé már nem énközpontú lesz, hanem a mellettünk élő emberre figyelő, annak javát kereső és szolgáló életté válik. **Mert Isten Szentlelkének kiáradása teszi lehetővé saját és közösségi életünk hatékonyságát, szeretetteljes voltát és növekedését ma is.** Most az ünnepen, s majd annak elmúltával is, amikor jönnek a zsúfolt hétköznapok, **engedjük, hogy Isten igéje megszólítson és kizökkentsen minket a végtelennek tűnő körforgásból.** Engedjük, hogy Krisztus áldozata értelmet, változást és formáló erőt adjon egész életünknek.

S engedjük, hogy a Szentlélek vezessen, vigasztaljon és megújítson bennünket minden egyes nap, hogy Isten számára tetsző, egymás számára áldásos, magunk számára pedig növekedő életet tudjunk élni. Így valóban a krisztusi szeretetparancs szerint tudunk majd élni: **„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből, és szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Mt 22,37–38) Így legyen! Ámen!**

Utóima:

Dicsőséges Szentlélek! Köszönjük Neked, hogy ma sem hagytál minket lelki táplálék nélkül és Igéd által újra kinyilatkoztatad magad nekünk. Örökké hálás a mi szívünk, hogy nem hagytál minket árván, eljöttél hozzánk és az első pünkösöd óta munkálkodszt értünk, formálsz a mi életünket és vigasztalsz bennünket minden élethelyzetben.

Élő Lélek! Légy áldott azért, hogy Te folyamatosan gyógyítod sebeinket, kiegyengeted életünk göröngyeit és helyreállítod kapcsolatainkat, amelyekben oly sokszor jelen van a bábeli zűrzavar és a meg nem értettség. Kérünk add szívünkbe a megbékélés és a szeretet lelkületét, hogy szolgálhassunk dicsőségedet és építhessük egymást is. Eléd visszük most egész életünket és kérünk, hogy Te vizsgálj meg azt, formálsz a mi szívünket Neked tetszővé és tégy minket készséggé a békességre és a jó cselekvésre.

Gyógyító Istenünk! Kegyelmedbe és szeretetedbe ajánljuk mindazokat, akik most a gyász súlyos terhével kell megküzdjenek. Könyörgünk Te ajándékozz gyógyírt sajtó szíveikre. Adj gyógyulást minden szenvedőnek, minden betegágyon fekvőnek. Te légy a gyengék, elesettek és árvák menedéke, öleld körül őket jóságos irgalmaddal. Te áldd meg az ünnepen való elcsendesedésünket, s Te légy velünk

Istenünk az előttünk álló napokon is, adj szívünkbe békességet, vezess bennünket Igéd fényével, s ne hagyd, hogy elengedjük kezedet, amellyel megváltottál bennünket. Jézus Krisztus érdeméért kérünk, hallgass meg bennünket. **Ámen**

A HATÁRÁTLÉPÉSEK ÜNNEPE

Alkalmom: 2. nap délelőtt

Lekció: 1Móz 11,1–9

Prófétai ima:

Mennei Atyánk! Alázatosan és örömmel adunk hálát neked, hogy pünkösöd ünnepén, a mai napon, megállhatunk a színed előtt. Köszönjük neked, hogy összegyűjtöttél bennünket a te házádba, hogy dicsérsz téged, mert valóban örökké tart szereteted a téged keresők és téged félők iránt.

Istenünk megvalljuk színed előtt, hogy bűnösök vagyunk. Te tudod Urunk, minden vétünkét, jól ismered hűtlenségünket és gyarlóságainkat. De mi hozzád fordulunk, mert tudjuk, hogy irgalmas és könyörülő Isten vagy és nem a bűnös halálában gyönyörködsz, hanem abban, ha megtérünk hozzád. Bocsásd meg kérünk vétkeinket, töröld el hűtlenségünket, szabadíts meg minket gyarlóságainkból, hogy megtisztulva állhassunk meg színed előtt, igéd hallgatására.

Könyörgünk hozzád Istenünk, hogy légy most jelen közöttünk Szentleked által. Lelked által kérünk, tedd késszé és alkalmassá az ige hirdetőt és az ige hallgatóit, hogy a pünkösdi evangélium előtt, nyitott szívvel álljunk, és ezáltal hatékonyan formálhass bennünket, a te akaratod szerint. A mi Urunk, Jézus nevében kérünk, hallgass meg minket. Ámen

Textus: ApCsel 2,1–11

¹Amikor pedig eljött a pünkösöd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, ²hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. ³Majd valamilyen lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek széteszlottak, és szálltak mindegyikükre. ⁴Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak. ⁵Sok kegyes zsidó férfi élt akkor Jeruzsálemben, akik a föld minden nemzete közül jöttek. ⁶Amikor ez a zúgás támadt, összefutott a sokaság, és zavar támadt, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni. ⁷Megdöbbenek, és csodálkozva mondták: Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? ⁸Akkor hogyan hallhatja őket

mindegyikünk a maga anyanyelvén?⁹Pártusok, médek és elámiták, és akik Mezopotámiában laknak, vagy Júdeában és Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában,¹⁰Frígiában és Pamfiliában, Egyiptomban és Líbia vidékén, amely Círéné mellett van, és a római jövevények,¹¹zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól. Ámen

Testvéreim!

A pünkösöd egy sokszínű ünnep. Egyetlen esemény, amelyet sok irányból, sokféleképpen megragadhatunk. Ha a felolvasott ígére tekintünk, amelyet már hallhattunk, és e sok színből egyet akarunk megmutatni, akkor azt mondhatjuk, hogy a pünkösöd a határátlépések ünnepe. Mert sokféle határ, törésvonal elválaszt bennünket embereket. Elválasztanak a tényleges országhatárok. Elválasztja az embereket a nyelv, a nemzetiség, a bőrszín, a kultúra, a politikai meggyőződés, a személyes sérelmek, sőt, a vallási ellentétek is, és még ki tudja mi egyéb.

A Szentírásban a megosztottság, az elválasztottság jelképe Babel tornya. Az ószövetségi történet szerint, kezdetben az emberiség egy nyelvet beszélt, emiatt összetartó közösséget alkottak. Képesek voltak együtt döntéseket hozni, összefogva a közös érdeket előmozdítani. Az ősbűn folytatása, az Isten elleni lázadás újabb kísérlete volt, egy olyan torony építése, ami felér az égig, ahol az ókori ember szerint, Isten trónja áll.

Az embernek az a gőgös vágya ütközik ki itt, ami a bűnbeesés óta meghatározó: hogy olyan legyen, mint az Isten. A bábeli tornyot megépítve, az égbe feljutva, az ember Isten trónusát bitorolná. Isten pedig alászállt és összezavarta nyelvüket, hogy ne értsék egymást. Így az emberek között megszünt az egység, az összetartás, elkezdtek megjelenni a közösségekben a határok. Közvetlen kapcsolat van a lázadás és a nyelvezavar, azaz, a bűn és az embereket elválasztó határok kialakulása között. Az egy vérből való, egy közösséget alkotó emberiség, saját vétke miatt, ellenségeskedő, szó szerinti és átvitt értelemben is, más nyelvet beszélő csoportokra, népekre esett szét. Az ember Istentől elidegenedett, így elkerülhetetlen volt, hogy embertársától is elhatárolódjon. Ennek a szimbóluma a bábeli nyelvezavar. Aminek a visszájára fordítását, a feloldását jelenti a Szentlélek kitöltésével, a pünkösdi nyelveken szólás csodája.

Hogy ez megtörténhessen, először a probléma méregfogát kellett kihúzni: le kellett győzni a bűnt, az ember Isten elleni gőgös lázadását. Ezt hajtotta végre Isten a Golgotán: a bűnért nekünk jogosan kijáró ítélettel Krisztust sújtotta helyettünk, ott a kereszten. Aki feltámasztása után felemeltetett az Isten jobbjára a mennybe, és elküldte a Lelket, hogy általa mindig velünk legyen, hogy az egyház

szíve és a világmisszió irányítója legyen, és visszájára fordítsa az emberiség bábeli megosztottságát.

Így a pünkösöd annak az ünnepe, hogy Isten határokat lép át, megszünteti az embereket elválasztó törésvonalakat, mindezt a Lélek munkájában cselekszi, aki az egység és békeség Lelke. A Lélek szándéka, hogy a nyelvezavart, vagyis a megosztottságot visszafordítsa, azaz a bűnbocsánatot nyert embereket, egy közösségbe vonja önmagával, az élő Istennel. Mert Isten nem személyválogató. Ő nem nézi, hogy ki milyen nemzethez tartozik, kinek milyen a bőrszíne, ki milyen nyelvet beszél. Istennel való kapcsolatunkat nem az határozza meg, hogy melyik kultúrába születtünk bele, és vajmi kevésbé kapcsol össze bennünket az élő Istennel, akármilyen politikai párthoz való tartozás. Ami összekapcsol Istennel, az a hit Jézusban, amit a Szentlélek jelenléte tesz élővé és bensőségessé az életünkben.

Jézus mielőtt felemeltetett a mennybe, hogy dicsőségbe öltözve értünk közbenjárjon, megígérte, hogy elküldi a Szentlelket, aki által velünk, közöttünk és bennünk akar lenni a világ végezetéig. Pünkösöd napján mind együtt voltak, a tizenegy tanítvány, és várták az ígéret beteljesedését. Amikor Isten kitöltötte a tanítványokra a Szentlelket, nyelveken kezdtek szólani. A nyelveken szólás Istentől ihletett beszéd volt, olyan, mint a próféták szava, mert nem akármiről beszéltek, hanem „*az Isten felséges dolgairól.*” Nem a napi pletykát, az időjárást vagy a politikai diskurzust vitatták meg azokon a nyelveken, melyeken Lélek szót adott nekik, hanem az Istenről szóló beszéd, igehirdetés hangzott az ajkukról.

De nem ennyiből áll a pünkösdi csoda. Mert ha csak ennyiből állna, hogy a Lélek adatott a tanítványoknak és nem lenne folytatása a történetnek, akkor nekünk 21. századi hívőknek, nem sok közünk lenne ehhez az eseményhez. Pont az a pünkösöd csodája, hogy mindannyiunknak köze lehet hozzá. Mert a pünkösöd nem pusztán a nyelveken szólás, azaz a beszéd csodája, hanem egy hallási csoda is. Mit mond az Írás? „*Amikor ez a zúgás támadt, összefutott a sokaság, és zavar támadt, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni.*”

Mindazokra a jelekre, amelyek kíséretében leszállt a Lélek, összefutott a városban tartózkodó sokaság. Kiből állt ez a tömeg? Az Írás tizennyolc nemzetet, illetve földrajzi területet említ meg, és e felsorolásban a Jeruzsálemtől északra, délre, keletre, és nyugatra fekvő népek és területek neveit olvassuk. A négy égtáj felől érkezett emberek említésével teszi egyértelművé a szentírő, hogy a pünkösdi csoda, minden népnek, az emberiségnek szól.

Ezek az emberek, akik az igében az egész emberiséget képviselik, hallották, akkor és ott, Jeruzsálemben, hogy Jézus tanítványai beszélnek mindenféle nyelveken, e népek nyelvén, az Isten felséges dolgairól.

Tehát a Lélek leszállásának csodája valójában a beszéd és a hallás csodája. Isten akarata nyilvánul meg ebben, hogy az ő igéje hirdetett és meghallott ige legyen. Mégpedig minden nemzet között. Mert a Lelket nem azért kapják a tanítványok, hogy áldásait maguknak megtartsák, hanem küldetést kapnak. És a Lélek a tanítványokon keresztül magához szólítja a föld nemzeteit, az egész emberiséget.

A nyelveken szólás csodája, nem látványosság, nem magáért a nyelveken szólásért történik, hanem túlmutat önmagán. Rámutat a Szentlélek szándékára, hogy a nyelvek, nemzetek és kultúrák felett átívelő szeretetközösséget kíván létrehozni. Be akarja gyógyítani az emberiség gyűlölet okozta sebeit, be akarja temetni az embereket elválasztó törésvonalakat, rá akar mutatni, hogy Krisztus, akiben összekapcsolódhat minden ember, sokkal nagyobb, mint bármi, ami az embereket szétválasztja. Egyek vagyunk a hitben, és egyenlők Isten előtt, egymásnak pedig testvérei, legyünk bármilyen nemzetiségűek, legyünk bármilyen társadalmi helyzetben, legyen akármi a politikai állásfoglalásunk.

A pünkösöd a határátlépések ünnepe. Sokféle határ elválaszt bennünket embereket. Isten az ő Lelke által, kétezer éve pünkösdkor, átlépte ezeket a határokat, elküldte a Lelket, hogy mindenféle népből, egyházat, szent népet gyűjtsön magának. A Jelenések könyve amikor le akarja írni, hogy milyen az a nép, amely üdvözül és megállhat az élő Isten trónja előtt, akkor ezt írja: *íme, nagy sokaság volt ott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből, amelyet megszámolni senki sem tudott.* (Jel 7,9)

Mert Isten népe egy vegyes társaság, olyan új nép, amely szétszóródva él a földön, de mégis összekapcsolódik Krisztusban. Mert a Lélek, aki pünkösdkor adatott, és azóta is munkálkodik a világban, összekapcsol valóságosan minden hívőt. A bábéli toronytól kiindulva az emberiség szétszéledt, pünkösdtől kezdve azonban kész a lehetőség, hogy ismét egy legyen, de nem Isten nélkül, hanem Istenben. Ez az egység, ez a kapcsolódás pedig hittel megragadható tény, ami már itt van és létezik, de megélni csak akkor tudjuk, ha felvállaljuk az összekapcsolódást. Ugyanis az egység Krisztusban a Lélek által, olyan valóság, ami az életünkben, mint küldetés jelenik meg.

A bábéli nyelvzavar jelképezheti a tényleges ország-, nyelvi-, kulturális határokat, de jelképezheti azokat a határokat is, amelyek minket egyen-egyenként

elválasztanak. Az egyet nem értés, a szeretetlenség, a lenézés, az ítélkezés mind-mind olyan határok, amelyek ott feszülhetnek egy gyülekezeten, egy családon belül is, annak tagjai között. Ha a Lélek határátlépésre, a törésvonalak betemetésére hív, akkor ez a hívás elsősorban a közvetlen környezetünkre vonatkozik, arra, hogy közeledjünk egymáshoz a családjunkban, a gyülekezetünkben, a településünkön, a munkahelyünkön.

Isten Lelke minden hívőt el akar vezetni a megkülönböztetés nélküli szeretetre, arra a hitbéli meggyőződésre, hogy mivel Isten nem személyválogató az ő gyermekei sem lehetnek azok. Ma is vannak alapvető konfliktusok a társadalomban, törésvonalak ember és ember között, a különböző nemzetek és nemzetiségek között, a más-más politikai meggyőződésűek között, szegények és gazdagok között, lehetne még sorolni.

Gyakran mesés, hogy emberek és csoportok használják a szentírási idézetet: *velünk az Isten*, és közben azt értik alatta, hogy csak velük és nem a többiekkel. Isten odaadja magát értünk, de nem lehet őt kisajátítani. Nem áll egy adott csoport pártjára sem, mert ő mindannyiunk társa és megmentője. Ezért Isten országában minden embernek helye van, ő mindenkit vár a vele való közösségbe, mert ő a világ teremtője és a teljes világért vállalta a kereszthalált. Amikor a Szentlélek kiárad, akkor ezt az egyetemességet, a személyválogatás nélküli elfogadást kívánja megvalósítani bennünk is.

Ez nem egy utópia, ez közösség a Szentlélekben. Emlékezzünk a Bibliából az első gyülekezetekre, ahol egy asztalnál vacsorázott zsidó és római, szegény és gazdag, rabszolgatartó és rabszolga. Mert a Krisztus-hitben a hatalmas különbségeik másodlagossá váltak, és válhatnak ma is. És mi van azokkal, akik nem hisznek? Az Atya az ő teremtőjük is, a Fiú értük is odaadta életét a kereszten, a Szentlélek őket is be akarja vonni az isteni szeretetbe. Tehát a nem hívő emberekre is kiterjed Isten szeretete, még akkor is, ha ők jelenleg képtelenek viszonzni ezt a szeretetet. Azonban a hívő élet, az Isten szeretetétől áthatott élet, tanúságtétel a nem hívők előtt, arról, hogy a Szentlélek őket is hívja a mennyei szeretetkapcsolatba.

Isten szeretete a Szentlélekben messzebbre nyúlik, mint ahogy sokszor emberileg elgondoljuk. Mert Isten a kegyelemmel el akarja érni azt az embert is, akit nem kedvelünk, azt is, akihez soha hozzá se szólánk. El akarja érni ez a szeretet azt, akitől félünk és még azt is, akiről azt gondoljuk, neki aztán semmi köze sem lehet Istenhez. Ezért teremt bennünk a Szentlélek új szívet, új irányultságot, új látást, olyat, ami által új módon látjuk az embereket. Nem azt mondom ezzel, hogy a hívő embereben már nincsen ellenszenv, harag, lenézés vagy félelem a másik emberrel szemben.

De a Szentlélek munkája által már nem csak azt látjuk a másikban, amit ösztönösen látnánk, hanem látjuk a másik embert úgy, mint akire Isten szeretete irányul, és úgy, mint aki rá van szorulva erre az isteni szeretetre, akárcsak mi magunk. A Szentlélek megadhatja, hogy egy-egy pillanatra Isten szemszögéből lássuk egymást.

Már csak annyi van hátra, hogy elmondjuk, hogy a Szentlélek mennyi idő alatt és milyen fokozatokban munkálja ki bennünk ezt a krisztusi, személyválogatás nélküli szeretetet. De ezt nem lehet megmondani! A Lélek munkáját az életünkben tapasztaljuk, de sémákba rendezni és időintervallumokba szorítani nem tudjuk, mert a Szentlélek maga a kifürkészhetetlen Isten.

Amit ő akar kiformálni bennünk, az nem a „szeressük egymást gyerekek” típusú felszínes egymás felé fordulás, mert az ilyesmi csak emberi erőlködés, aminek nagyobb a füstje, mint a lángja. A Szentlélek valódi változást hoz, de akkor, amikor ő akarja, és úgy ahogy ő akarja. A Szentlélek bennünk működik, de nincs a birtokunkban, nem tudjuk őt megragadni, mert ő az, aki minket megragad és formál, egész életünkön keresztül, hogy egyre inkább kirajzolódjon bennünk Krisztus emberszeretete. Hogy többé ne Bábel határozza meg az életünket, hanem a pünkösdi csodája.

És bár az előbb azt mondtam, hogy a Szentlélek munkája bennünk, nem szorítható idői korlátok közé, egy ígéretünk a jövőre vonatkozóan mégiscsak van: Isten új eget és új földet alkot, amelyekben igazság lakik (Ézs 65,17; 2Pt 3,13). Olyan világot teremt nekünk, amelyben nem lesz megosztottság és gyűlölet, eltűnnek az emberiséget megosztó törésvonalak és begyógyulnak a régi sebek, mert Isten lesz minden mindenkiben. És ennek az eljövendő új világnak egy szelete, egy apró csírája már ott van bennünk, az újjá teremtő Szentlélek bennünk lakozása által. Isten új világa bennünk kezdődik el, lehetünk mi az Isten szeretetének és békeességének előhírnökei ebben a világban, míg el nem jön az új teremtés napja.

Bízzuk életünket Isten Lelkére, aki ezeket megvalósítja bennünk és rajtunk keresztül. Ő megfoghatatlanul cselekszik, de bizonyosan elvezet minket az Istennel és egymással való teljes szeretetközösségbe. **Ámen.**

Papi ima: Dicsőítünk téged magasságos Isten, amiért igéddel támogatsz és utat mutatsz nekünk. Magasztalunk téged pünkösöd csodájáért, hogy elküldted Lelkedet, aki által a te igéd hirdetett igévé és a népek által meghallott igévé lett az egész világon. Köszönjük neked, hogy te pünkösdkor valóban átlépted az embereket elválasztó határokat, valóban megszólítani akartál minden embert és minden népet. Köszönjük Urunk, hogy adtad a Lelkedet, aki egyházadat a világmisszióba vezette és vezeti ma is, hogy mindannyian a te trónod előtt állhassunk meg az utolsó napon.

Örökkévaló Isten, te tudod jól, hogy milyen határok húzódnak a mi életünkben is, milyen törésvonalak választanak el minket egymástól. Ismered a szívünket, tudod, hogy milyen a kapcsolatunk egymással, a gyülekezetben, családban, a munkahelyen és a településen. Urunk kérünk add meg, bennünk lakó Lelked által, hogy átlépjük azokat a határokat, amelyek minket elválasztanak. Add Urunk, hogy ne különbségekre a másásra és a nézeteltérésekre tekintsünk, hanem arra, hogy Lelked által mindannyian egybekapcsolódunk a te Fiad szent testének tagjaivá. Kérünk téged, vezess minket, hogy ne a szeretetlenség zűrzavara, hanem a Lélek egysége uralkodjon közösségünkben.

Istenünk, éléd hozzuk a szükségét szenvedőket, a háborúsújtottakat, a betegeket, a magányosokat, és a gyászolókat, kérünk téged irgalmazz nekik, legyél te a támaszuk, vezesd el őket a te békességedre. Könyörgünk gyülekezetünkért, családjainkért, népedért az egyházért és az egész teremtett világért, irgalmazz mindannyiunknak és vezess el minket az örök életbe. A mi Urunk, Jézusért kérünk, hallgass meg minket. **Amen.**

A NAGYBETŰS ÖRÖKSÉG

Alkalom: Pünkösöd hétfő

Lectio: Jn 20,24–29

Előima:

Mennyei Atyánk köszönjük, hogy újból megállhatunk szent színed előtt és a gyülekezet testvéri közösségében, hogy egy szívvel áldjunk és magasztaljunk téged. Urunk ez az ünnep a Lélek szerinti egység csodás ünnepe és a testvéri közösség születését is elénk tárja. Köszönjük, hogy ebben a gyülekezetben mi is otthonra találtunk.

Hadd valljuk meg most neked őszintén, hogy nekünk is fáj, hogy miközben elkészülünk az istentiszteletre, szépen felöltözünk, külsőségeinkben a legszebb, legjobb oldalunkat mutatjuk, sokszor ezekkel is csak palástoljuk, hogy a szívünkben mennyi rútság van. Harag, sértettség, ellenségeskedés, mind a családi kapcsolatainkban, mind a gyülekezeti közösségben. Urunk, hogy imádjunk így igazán téged? Ha nem is zsákruhát megszaggatva, de szívünket megalázva kell most éléd és testvéreink elé járulni, hogy végre igaz bűnbánattal letegyük mindazokat, amik meggátolják az igaz egységet köztünk.

Urunk adj nekünk bátorságot ehhez a fajta bűnbánathoz. Add, hogy bűneinket megbánva bocsánatodban megnyugodjunk. Adj nekünk találkozást Jézus Krisztussal az igén keresztül, hogy bátorítson minket erre. Töltsd ki ránk is Szentleked, légy jelen közöttünk áldásoddal ebben az istentisztelei órában is, hogy előrébb haladhassunk ismeretben és bizalomban. **Amen.**

Textus: ApCsel 2,38–39.

„Térjete meg, és keresztelkedjete meg mindnyájan Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. Mert tiétek ez az ígéret és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.”

Kedves Testvérek!

Húsvét nélkül nem lehet pünkösdről beszélni. Húsvét a találkozás ideje a Feltámadottal, ahogy azt az evangéliumi beszámolóból újra hallhattuk. Pünkösöd pedig a megértés ideje, egy újabb találkozás pillanata. Ez a találkozás, találkozás a Szentlélekkel.

Mert húsvét után a kérdés az hogyan tovább? Erre pedig pünkösdkor, a Szentlélek eljövételével kaphatunk választ. Húsvét után a tanítványok ugyanis féltek, visszahúzódtak, és nem tudták mit tegyenek. A húsvéti üres sír sem adott vigaszt a számunkra. Az ígéret, hogy nem fogja őket egyedül hagyni, még a feltámadás után sem elevenedik meg bennük. Egyik tanítvány nem hisz a másik bizonyágtevésének, amikor azt mondják „Láttuk az Urat.”

Mit lehet hát tenni ez után? Talán visszamenni halászni? Azt csinálni, amit azelőtt csináltak, hogy Jézus elhívta őket? Meg is próbálták. De visszamenve szembesültek azzal, hogy a halászatban is kudarcot vallanak. Abban, amiben azelőtt mesterek voltak, most nem járnak sikerrel, mert nem fognak semmit. Teljes kudarc?! Sem az emberhalászat, sem a halászat nem megy. Pontosabban egészen addig nem megy, amíg Jézus nélkül, míg a Szentlélek nélkül próbálják. Bizonyítja ezt, hogy Tamás, aki távol volt és aki csak bizonyágtevést hallott arról, hogy „Láttuk az Urat” bár kételkedett, mégis csatlakozott a tanítványokhoz, abba a szobába, ahol korábban nem volt ott, amikor megjelent Jézus a többi tanítványnak, de később a bizonyágtevés hallatán velük várta vajon újra megjelenik-e Jézus. Ismerjük a történetet: megjelent Jézus. Tamás a kételkedő is saját szemével láthatta őt. Személyesen találkozhatott vele.

Ez a kudarcnak induló első bizonyágtevés mégis eléri, amit egy bizonyágtevés elérhet. Felkelti az érdeklődést, behív a közösségbe, oda, ahol a kételkedő is személyesen találkozhat Jézussal. Megérezheti, hogy mindahhoz, amit tud, amit hallott neki is személyesen köze van. Azt pedig Isten ajándéka, amikor megengedi, hogy találkozzunk vele. A tanítványok az első húsvétot követő 40 napban többször is találkozhattak a Feltámadott Jézussal, de miután felment a mennybe és eljött a pünkösd ünnepe és kitöltetett a Szentlélek, Isten megnyitotta az utat arra, hogy mi mind átélhessük a vele való találkozást, amikor szíven üt minket egy ige, egy bizonyágtevés vagy egy keresztyén ének.

S hogy a Szentléleknek milyen ereje van, mutatja nekünk, hogy azok a tanítványok, akik húsvét után hittek is meg nem is, akik tanácstalanok voltak, visszahúzódtak, félelmek közt, miután megkapták a Szentlelket, kiálltak a sokaság elé és prédikálták Krisztust, mint „megfeszítettet” (1Kor 1,23), aminek hatalmas gyümölcse lett. Ez az ígéret és annak gyümölcse pedig a miénk is. Erről beszél a mai ige is. „Ti étek ez az ígéret és gyermekeiteké...”

Pünkösd tehát a nagybetűs örökségről szól. Figyeljünk most arra, mit is jelent ez az örökség. Ez az örökség egy ígéretben gyökerezik. „Mert ti étek ez az ígéret és gyermekeiteké...” De vajon ott van-e ez az ígéret a mi szívünkben? Mert az, hogy „Merre tart az életem?” és a „Mit hagyok magam után?” számunkra is elég hamar kérdésekké váltak.

Hiszen nem árt feltenni már egészen fiatalon magunknak a kérdést, milyen életet is szeretnénk élni? Van-e benne Istenünk, ha igen ki? Miket tartunk értékeknek? Mihez ragaszkodunk? Mit szeretnénk, hogy mi határozzon meg minket? Ha vannak ilyen értékeink talán könnyebb megtalálni hivatásunkat, baráti körünket, társunkat az élethez. Mert készülünk és készítjük magunkat egy életre, amiben jövőt látunk. Célt és értelmet. Így küzdeni is könnyebb. De, hogy ezeket az irányokat mi alapján választjuk azt befolyásolja, hogy mit hallottunk. Ismerjük, tudjuk az igét: „a hit hallásból van a hallás pedig Isten igéje által.” (Róm 10,17) Ezt az ismeretet tudja a Szentlélek bizalommal formálni és így hitté.

Elérkezve az élet közepéhez tovább küzdünk azért, hogy mindaz, amit célul kitűztünk, abban hűségesek legyünk. De itt már felmerül a kérdés, vajon mit tanul tőlünk a fiatalabb generáció? Mit adunk át értékéért. Talán egyre többet fedezünk fel magunkban szüleink vonásaiból, a számunkra meghatározó példa értékű emberek életéből. Abból, ahogyan egy helyzetben reagálunk, ahogyan tanítjuk a gyermekeket, ahogy gondoskodunk szüleinkről, ahogy megéjük családi életünket, munkahelyi kötelességeinket, gyülekezeti kapcsolódásunkat. De vajon ott van-e a hit, a bizonyágtevés a sok teendő között?

Időskorban pedig talán a legélénkebb ez a kérdés. Mit hagyok magam után és merre tartok? Már vannak gyümölcsök, amik ténylegesen beértek, láthatóak mik azok, amikre a leginkább megérte időt áldozni és mit kellett volna máshogy, s a fő kérdés: jelen van-e az egy szükséges, a hit? Mind három említett életszakasz fő kérdése tehát, hogy ott van-e a kérdések mellett a szívünkben az örökség: „Mert ti étek ez az ígéret és gyermekeiteké...” (ApCsel 2,39)

Péter az első pünkösd alkalmával, miután megtelt Szentlélekkel, nem tett egyebet, mint kiállt az ünnepre összegyűlt sokaság elé, és hirdette Isten csodás tettét, kiindulva egy ószövetségi próféta, Jól jövendöléséből, ami a Lélek kitöltéséről szól. Felhívja figyelmüket, hogy hallják meg a következő igét! Majd tömören elbeszéli a názereti Jézus történetét, „akit Isten jelekkel és csodákkal igazolt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, akit ti a bűnösök keze által keresztre szögeztétek és megöltétek. De őt Isten feltámasztotta, feloldva a halál fájdalmait, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fojva tartsa. Őt ezért Isten Úrrá és Krisztussá tette: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettétek.” Akit ti keresztre feszítettétek.

A Szentírás ezekkel a személyes névmásokkal a segítségével is bevon minket Isten és népe közös történetébe. Minket is megszólít. A mi szívünket is keresi. Mert Jézus a mi bűneinket is magára vette. A mi betegségeinket és fájdalmainkat is ismeri. Ő nem csak másnak, hanem nekünk is bűnbocsánatot és

örök életet kínál, ha hiszünk benne. Mindezt megéreztek Péter prédikációjából az őt hallgatók és kiszakadt belőlük a kérdés: „Mit tegyünk?” Mit tegyünk, hogy megmeneküljünk az ítélettől? Vagy ahogy Pál egy másik helyen kérdezi: „Kicsoda szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?” (Róm 7,24) Talán többen magunkénak éreztük már Pálnak ezt az égető kérdését.

A válasz pedig egyszerű. Péter ennyit mond: „Térjete meg, és kereszteskedjete meg mindnyájan Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.” (ApCsel 2,39)

Ez az ajándék pedig lefőképpen maga a Szentlélek. Akiről azt írja Pál apostol: ha „annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által. Ezért, testvéreim, adósok vagyunk, de nem a testnek, hogy test szerint éljünk.” (Róm 8,11–12)

Micsoda erő ez. Ugyan az a Szentlélek munkálkodik bennünk, munkálja az örömet, a békességet, a szeretetet, a lélek gyümölcsét, pótolja mindazt, amit kérni sem tudunk, aki Jézusban is munkálkodott, aki őt feltámasztotta. Kiváltság ez és felelősség is egyben.

Megkérdezhetjük, hogyan lehetek biztos abban, hogy kaptam a Szentlelket? A legegyszerűbb és legbiztosabb mérce erre az, ha feltesszük a kérdést: hogyan tekintünk az ígére? Élő, ható a mi életünkben? Szól hozzánk? Ha igen, akkor megkaptuk a Szentlelket. Mert a Szentlélek eleveníti meg a betűt a számunkra, nélküle pedig csak holt betű. De vele Élet. Vele szeretjük, mind az írott, mind a testté lett, mind a hirdetett ígét. Egyedül a Lélek által megújulva döbbenhetünk rá, hogy kicsoda Isten, és kicsoda Krisztus.

A Lélek jelenléte és munkája szorosan összefügg az istenismerettel, mert „senki sem mondhatja Jézus Úr, csakis a Szentlélek által”. (1Kor 12,3) Ebből az ismeretből következik, hogy szembenézünk önmagunkkal is, természetünkkel Isten ígétjén keresztül és beláthatjuk gyökeres változásra van szükségünk.

A mai ige pedig először is megtérésre szólít fel. A Heidelbergi Káté szavaival is valljuk, az ember megtérése két részből áll: az ó-ember megökléséből és az új-ember megelevenítéséből. Azaz szívserinti bánkódás amiatt, hogy Isten haragra kényszerítettük bűneinkkel, melyeket hovatovább jobban gyűlölünk és kerülünk. Ez az ó-ember megöklése.

Az új-ember felöltése pedig nem más, mint Istenben való szívserinti öröm Krisztus által. És vágyódás az Isten akarata szerint való jó cselekedetekkel teljes élet után és annak szeretése.

Ez a megváltottságtól megváltozott élet az, ami vonzó a Krisztus követésben ma is. Nem a pompa, a minél színesebb programajánló a

gyülekezetekben. Bár kétségkívül azok is jók és hasznosak, de nem elsődlegesek. Sokkal fontosabb, hogy megtért közösségeink legyenek, akik veszik a Szentlelket, nap mint nap és imádságban kérik Őt az Atyától.

A személyes megszentelődés előre haladása nem képzelhető el közösség nélkül. Az első keresztyének is gyülekezetben léteztek. Sőt, a Teremtő Istenünk akarata, az első naptól fogva a közösség. Község embernek az Istennel, és embernek emberrel, azaz testvérrel. Így olvasunk az első gyülekezetről is: „Ők pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. dicsérték Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.”

Az ilyen Krisztusra mutató, bizonyágtévő község örömet árasztó élete az, ami ma is vonzóvá teheti az egyházat, s azon túl a Szentháromság, Egy, Örök és Igaz Istent. Nem a külsőségekben gyönyörködik az Úr. De az ember sem. Mert az ember számára is hamar elillan a külsőség bája okozta rajongás, ha belső szépsége nincs. Egy dolog teheti ma is maradandóan vonzóvá a községeinket, az pedig az élő Ige, a megelevenítő Szentlélek, és az ezekről bizonyágot tevő élet.

Ezért álljunk meg ezen az ünnepen. Tegyük az ige mérlegre életünket, gyülekezeti községünket. Érzik-e, árad-e, illatozik-e belőle Krisztus életető jó illata? Az az illat, mely ismeri és elfogadta Krisztusban a bocsánatot, az üdvösséget. Ha igen így már élhető valósággá vált mindez. Gyakorlati valósággá. Tovább adható valósággá. Bár mi magunk nem adhatunk senkinek hitet, de mint ahogy az első bizonyágtévőök, akik elmondták Tamásnak „Láttuk az Urat” és felkeltették a kíváncsiságot Tamásban, hogy ő is akarja látni és személyesen találkozni az Úrra, mi is elérhetjük azt, hogy mások is vágyjanak Isten után. Mi pedig imádságban hordhatjuk mindezt és bízhatunk benne, hogy a többit az Úr elvégzi.

Ezt az ígétet tárja elénk Ézsaiás próféta is, amikor ezt mondja: „Ilyen szövetségem van velük – mondja az Úr: Lelkem, mely rajtad nyugszik, és ígétim, amelyeket szádba adtam, nem fogynak ki a szádból, utódod szájából és utódod utódainak a szájából, mostantól fogva mindörökké – mondja az Úr.” (Ézs 59,21)

Éljünk hát ezzel a boldog reménységgel bátran, és ne csüggedjünk attól, amit a világban hallunk, ami körbe vesz minket vagy a statisztikák csökkenő számadataitól, hiszen a mi Urunk a jövőre is pecsétet tett, hogy Lelkét és Igétjét adja, hogy egyházába a világ kezdetétől annak végezetéig Fia által elhívjon embereket, őket Szentlelkével és ígétjével kormányozza és fenntartja. Valljuk meg bátran a hitvallás szavával, hogy ennek az egyháznak mi is tagjai vagyunk és örökké azok is maradunk, mert átértük a gyülekezeti községben az Istennel való boldog találkozást és a gyülekezethez tartozás örömet, gazdagságát.

Adja, hát Urunk és törekedjünk mi magunk is, hogy elérjük hitünk célját a valódi megtérést, az üdvösséget, a Szentlélek jelenlétét, gyümölcsözését a mi életünkbe, hogy ott, ahol vagyunk bátor tanúi legyünk Istennek, annak az országnak, Isten országának, ami felé tartunk, és aminek reménye meghatározza, átváltoztatja és kiteljesíti a földi életünket is.

Érezzük hát a felelősségét a hit, a megváltás, a Szentlélek, az Ige örökségének, mert ez az az örökség az az egy szükséges, amit magunk számára is elkell fogadnunk, és tovább is kell adnunk úgy, hogy az felkeltse a vágyat a valódi személyes találkozásra, mert ez az örökség az egyetlen, amiben valódi jövő és ÉLET, örök élet van. Ámen.

Záró imádság:

Hűséges Istenünk, mi igyekszünk életünket legjobb tudásunk szerint igazgatni. Szeretnénk örök értékek mentén berendezni. Szeretnénk, ha megbecsüléssel lenne tele. De köszönjük Urunk, hogy te adtál olyan embereket élénk és mellénk legyen az lelkes, szülő, nagyszülő, testvér, rokon, gyülekezeti tag, barát, munkatárs vagy utcabeli, akitől hallhattuk a te ígéret és az Szentlelked által élővé és hatóvá is vált számunkra és hitet ébresztett bennünk.

Köszönjük, hogy így valóban örök értékre alapozhatunk, az egyetlen alapra Jézus Krisztusra. Köszönjük, hogy ő az örök élet örökségét készítette el a mi számunkra, ami miénk és gyermekeinké, sőt mindazoké is, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk. Köszönjük, hogy ez az ígéret már itt és most meghatározza a jelenünket is. Köszönjük, hogy ezért oly sok mindet levethettünk már az ó-emberünkből és felvehettünk az új-emberből.

Segíts nekünk minél inkább előre haladni megszentelődésünkben, hogy családi otthonaink, gyülekezeteink valóban árásszák Krisztus Urunk jó illatát. Így kérünk segíts minket, hogy felelősen éljünk legdrágább örökségünkkel és legyünk ennek mi magunk is továbbadói.

*Urunk imádkozunk mindazokért, akiknek szíve az ünnep ideje alatt is nehéz és fájdalmakkal teli. Hozzuk eléd a gyász terhét viselőket, a szenvedőket, a betegséget viselőket, a műtét előtt vagy után lévőket. Kérünk Urunk, Szentlelked bátorító, vigasztaló jelenléte szóltassa meg bennük is az ige üzenetét útmutatásul. Hű Pásztorunk kérünk őrizd és vezérelj nyájad az örök hajlék felé. Tiéd legyen a dicsőség mind most mind örökkön örökké. **Ámen.***